

„Co je s ním? Byla to nehoda.“

Táta se do Petea zavrtil očima. „Opravdu to byla nehoda, Pete?“

Pete sebou trhl. „Naznačuješ, že jsem si úmyslně pořezal zápěstí?“

„Slyšel jsem, že rozvod může na členy rodiny zapůsobit vší-
lijak...“

„Neublížil jsem si, tati. Bože.“

Pete si rozladěně přejel dlaní po obličej, okolo kterého mu znovu prosvítl vlas. Škubl sebou doleva, aby se mu vyhnul. Kéž by si ti geronti dávali většího majzla!

„Já bych tě za to určitě neodsoudil, synu. Pamatuj si, že pro tebe a pro tvého bratra jsem tady vždycky.“

Pete náhle nelítostně vyprskl smíchy. „Zas ta stará písnička. Od rozvodu jsem tě skoro neviděl. Nejseš tady pro mě ani pro Chucka. S mámou očekáváte, že se o něj budu starat místo vás.“

Domníval se, že se mu uleví, když řekne nahlas pravdu, ale místo toho se cítil mizerně. V hrudi se mu rozhostil podivný pocit, jako kdyby mu v ní někdo šmátral rukou a tvrdě na ni tlačil.

Táta svěsil ramena. „Křivdíš mi, Pete. Bydlím na druhém konci města a ty přece víš, že mám nepravidelnou pracovní dobu. Dělán, co můžu, a je pro mě důležité, abyste to s Chuckem věděli. Chci říct... budu se víc snažit. Oba vás miluju.“

Tohle klišé si Pete od rodičů vyslechl mnohokrát, ale pouhá slova mu už nestačila. Kdyby chtěl, mohl by se okamžitě

rozbrečet, ovšem brečení mu působilo mnohem větší bolest než vztek, takže dal průchod vzteku.

„*Tohle*,“ zvedl zavázanou ruku k tátově obličej, „byla ujetá nehoda. Byli u ní svědci, jasný? Pokud jsem teda nenavázal telepatický spojení s kotoučem z cirkulárky a nepřinutil ho vylít-
nout, aby mi uříz ruku. *To určitě!* Ztraceně nemožný. Prostě mě zavez domů, tati. Mám toho plný zuby!“

„Pete, uklidni se, prosím.“

„Já *prosím* – zavez mě domů.“

Pete vstal tak prudce, až skládací židle odskočila dozadu. Do obličeje mu zafoukal poryv vichru, který mu z hlavy téměř sebral kšiltovku. Přidržel si ji, aby mu neulétla. Následně zaslechl sotva patrný zvuk, načež se mu do tváře, těsně pod oko, zasekl nějaký ostrý předmět, který ho vzápětí začal táhnout dopředu.

„Ahhhhh!“

„Pete!“

Pete upustil prut a ruce mu vylétly k obličej. Prsty nahmatl rybářský háček navázaný na vlas, který se mu pokoušel vyrvat kus kůže. S výkřikem se naklonil dopředu. Zaplavila jej směsice šoku a bolesti. Srdce mu bušilo tak divoce, že mu div nevyskočilo z hrudi.

Vlas se nepřestával šponovat. Pete opět popošel dopředu, aby nesnesitelný tlak zmírnil. Pod ním se rozprostírala pouze temná hladina jezera, přesto se nedokázal zastavit.

Skočím šipku do jezera, blesklo mu hlavou.